

DALEKO
OD
STROMU

ROBIN BENWAY

DALEKO OD STROMU

Copyright © 2017 by Robin Benway

Všechna práva vyhrazena.

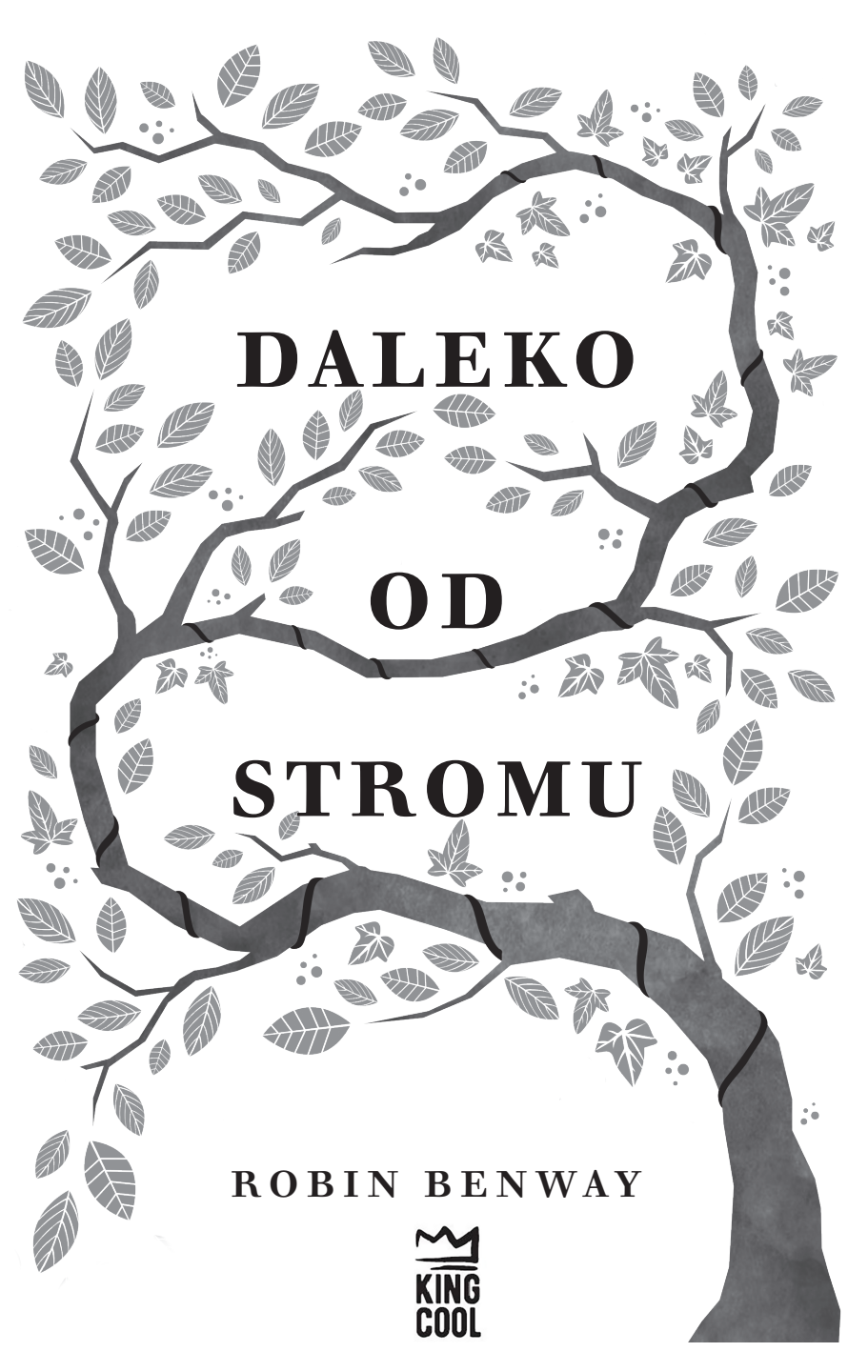
*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Václav Procházka, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0758-4 (pdf)

DALEKO

OD

STROMU

ROBIN BENWAY

**KING
COOL**

Věnováno bratrovì
Díky, že jsi tu vždycky pro mě

PÁD

GRACE

O účasti na večírku pro absolventy, který její střední škola pořádala, nemusela Grace přemýšlet příliš dlouho.

Věděla, že tam půjde. Počítala s tím, že se na to se svou nejlepší kamarádkou Janie náležitě obléknou a nechají si udělat vlasy. Věděla, že se matka bude snažit zachovat klid a nevzrušovat se a přiměje otce, aby sehnal kvalitní, drahý fotoaparát – žádný iPhone –, a ona se pak vyfotí se svým přítelem Maxem, se kterým chodí už přes rok.

Ve smokingu, samozřejmě vypůjčeném, protože co by dělala se smokingem, který by mu visel v šatníku, bude Max vypadat skvěle. Nevěděla, jestli budou tančit, nebo si jen tak povídat, nebo něco jiného. Nikdy nic neplánovala předem. Věděla jen, že se to stane a že to bude úžasné.

Uvažovala tak o všem ve svém životě. Sraz absolventů školy, kde ona ještě stále studuje, určitě nevynechá. Nepochybovala o tom.

Bylo proto celkem překvapivé, že v den srazu sebou neplácla do postele v plesových šatech, neupíjela z Maxovy placatky ani netančila s Janie, u čehož normálně pořizovaly laciné fotky, ale ležela na porodnickém oddělení Nemocnice

svaté Kateřiny, s nohama ve třmenech místo v lodičkách, a chystala se porodit dceru.

Grace chvíli trvalo, než jí došlo, že je těhotná. A to i přesto, že když sledovala reality show na kabelovce, co chvíli křičela na aktérky pořadu, které rozehrávaly ty nejneuvěřitelnější situace: „Jak jste mohly *nevědět*, že jste v tom?“ Později usoudila, že v jejím případě za to může karma. I když menstruaci měla vždycky nepravidelnou, takže na tu spoleh nebyl. Navíc trpěla ranní nevolností v tu samou dobu, kdy ve škole řádila chřipka, podpásovka číslo dvě. Podezření, že něco není v pořádku, pojala tehdy, když jí ve dvanáctém týdnu těhotenství začaly být oblíbené džíny těsnější (tehdy si fakt, že je ve dvanáctém týdnu, ještě neuvědomovala). Teprve během třináctého týdne (viz předchozí poznámku o dvanáctém týdnu) přiměla svého přítele Maxe, aby ji odvezl do lékárny vzdálené dvacet minut cesty, kde nehrozilo, že potkají někoho známého, aby tu koupili dva těhotenské testy.

Ukázalo se, že jsou drahé. Dokonce tak drahé, že zatímco stáli ve frontě, musel Max na mobilu zkontrolovat zůstatek na účtu, aby se ujistil, že má dost peněz.

Grace si mezitím uvědomila, co se stalo. Byla v pátém dnu druhého trimestru.

Děťátko bylo velké jako broskev. Našla si to na Googlu.

Od toho dne věděla, že si Peach nenechá. *Nemohla* by se o ni *postarat*. Pracovala na poloviční úvazek v butiku s oděvy, zásobujícím především ženy o čtyřicet let starší než ona, které jí říkaly drahoušku. Chodila tam každé odpoledne po škole. Tolik peněz, aby mohla pečovat o dítě, prostě nevydělávala.

Nešlo o to, že malé děti pláčou, podělávají se a slintají. To by nebylo tak hrozné. Šlo o to, že vás *potřebují*. Peach by od Grace potřebovala právě to, co by jí nemohla dát. V noci seděla ve svém pokoji, držela se za rostoucí břicho a odříkávala: „Je mi to líto, je mi to líto, je mi to líto“, modlitbu i pokání, protože byla prvním člověkem, kterého by Peach potřebovala. Cítila, jako by ji zklamala už teď.

Právník, který měl na starosti adopce, jim poslal tlustou složku s rodinami, které přicházely v úvahu. Jedna nedočkávejší než druhá. Grace s matkou si je prohlížely, jako kdyby listovaly v nákupním katalogu.

Pro Peach nebyl nikdo dost dobrý. Ani perspektivní otec s tvářemi připomínajícími křečka, ani matka s vlasy jako z roku 1992. Jednu rodinu Grace vyloučila proto, že jejich batole vypadalo, že všechno rozkouše, a druhou proto, že nikdy nevycestovali z Colorada. Nevadilo, že ani *ona* dosud neopustila Colorado, ale Peach si zasloužila něco lepšího. Něco *víc*. Zasloužila si horolezce, cestovatele nebo někoho, kdo bádá o světě, aby v něm objevil to nejlepší, protože právě pro někoho takového se narodí. Chtěla pro ni zlatokopa, protože ten touží zbohatnout.

Catalina byla původem ze Španělska a mluvila plynně španělsky a francouzsky. Pracovala pro marketingovou firmu, vedla blog o potravinách a chystala se jednoho dne vydat kuchařskou knihu. Daniel byl designér webových stránek, který pracoval doma. První tři měsíce by jako rodič zůstal v domácnosti, což Grace pokládala za naprosto skvělé. Měli labradorského retrívra jménem Dolly, který vypadal oddaně a dobrácky.

Vybrala si je.

Nikdy se nestyděla, ani když nosila Peach v sobě. Byly jako dvoučlenný tým. Procházely se, spaly a jedly společně a dělaly všechno, čím na ni chtěla Grace zapůsobit. Často sledovaly na notebooku televizní program. Grace jí vyprávěla o tom, co se v pořadech odehrává, o Catalině a Danielovi a o tom, jaký u nich bude mít úžasný domov.

Peach byla vlastně jediná, s kým si Grace povídala. Všechny kamarádky se vytratily. Grace jim viděla na očích váhavost, s jakou mluvily o jejím rychle rostoucím břichu, i úlevu, že to nejsou ony, kdo otěhotněl. Holky z běžeckého družstva se ji zpočátku snažily udržet v obraze tím, že jí vyprávěly o závodech a dávaly k lepšímu klepy o ostatních týmech. Grace se přesto nedokázala vyrovnat se závistí, která se jí zadírala pod kůži a kvůli níž měla pocit, že co nevidět vybuchne. Po chvíli bylo obtížné i mlčky přikyvovat. Sotva přestala reagovat, přestaly se jí ozývat.

Občas, když už skoro usínala a Peach ji tlačila do žeber, jako kdyby si uvnitř chtěla udělat větší pohodlí, si Grace všimla, jak matka stojí ve dveřích jejího pokoje a sleduje ji. Předstírala, že o ní neví. Netrvalo dlouho a matka odešla.

Otec se na ni nemohl skoro ani podívat. Věděla, že ho zklamala. I když ji pořád miloval, byla teď někým jiným. Už nikdy nebude tou samou Grace. Určitě měl pocit, jako kdyby dceru vyměnili za někoho nového („a navíc s dítětem!“) – za Grace číslo 2.

Věděla to, protože cítila totéž.

Když se přiblížila absolventská oslava, byla těhotná čtyřicet týdnů a tři dny. Janie na ni nepřestávala naléhat, aby tam šla. Navrhla, že by s sebou mohly vzít kamarádky, což byla ta nejpošetilejší a zároveň nejúžasnější věc, jakou kdy Janie vyslovila. Její slova měla vždycky nádech omluvy, jako

kdyby si byla vědoma, že říká něco nevhodného, a zároveň nevěděla, jak sama sebe zastavit. Bude to legrace! napsala jí v textové zprávě, ale Grace neodpověděla.

Když ten rok začala škola, Grace se tam na rozdíl od všech ostatních nevrátila. Byla příliš *těhotná*, příliš zakulacená a příliš vyčerpaná. Navíc hrozilo, že jednoho dne během přípravných přednášek na univerzitu dostane porodní bolesti a přivodí tak šok studentům třetího ročníku. Svým rozhodnutím ale nebyla zklamaná. Jak se letní prázdniny chýlily ke konci, byla stále unavenější a cítila se jako poutová atrakce. Lidé jí na chodbách dělali místo, takže si nedokázala vzpomenout, kdy se jí někdo naposledy dotkl, byť i jen náhodou.

Peach se narodila ve 21:03 toho večera, kdy se Grace původně chystala jít na sraz absolventů, jehož králem byl posléze korunován Max. Protože chlapci, kteří přivedou dívky do jiného stavu, jsou hrdinové, zatímco dívky, které do něj přijdou, jsou lehké holky, pomyslela si s hořkostí. Peach mu ale vzala vítr z plachet. Sebrala mu všechnu slávu. Byla to první věc, kterou udělala, a hned tak geniální. Grace na ni byla náležitě pyšná. Jako by věděla, že je dědičkou trůnu, a chystala se vznést nárok na svou korunu.

Přišla na svět jako oheň, jako kdyby se zrodila z plamenů. Grace cítila, jak jí oxytocinová injekce a palčivá bolest spalují záda a boky. Matka ji vzala za ruku a odhrnula jí vlasy z propoceného čela. Nevadilo jí, že volá mámu, jako to dělávala, když jí byly čtyři roky. Peach sebou házela a razila si cestu ven, jako kdyby věděla, že Grace je pouze její tělesná schránka a že ti praví rodiče, Daniel a Catalina, čekají venku, připraveni vzít ji domů do skutečného života.

Měla kde žít a měla i pečovatele. S Grace skončila.

Občas pozdě v noci, když mívala černé myšlenky, Grace uvažovala, jestli by se necítila lépe, kdyby bývala nedostala možnost držet Peach v náruči, cítit její kůži a vůni a všimnout si, že má nos po Maxovi a po ní tmavé vlasy. Jenže sestřička se jí zeptala, jestli si ji chce pochovat. Ignorovala matčin ustaraný pohled, vztáhla k ní ruce a vzala si ji od ní. Neuměla to vysvětlit jinak, než že Peach je v její náruči stejně dobře, jako jí bylo v jejím těle, kde se choulila v měkkém bezpečí. I když měla celé tělo v jednom ohni, cítila, že má poprvé za devět měsíců jasnou hlavu.

Peach byla dokonalá. Ona ne.

A Peach si dokonalost zasloužila.

Catalina a Daniel jí Peach samozřejmě neříkali. Kromě Grace o téhle přezdínce nikdo nevěděl. Oslovovali ji Amelia Marie. Zkráceně Milly.

Od začátku mluvili o tom, že by to mohla být otevřená adopce. Chtěli to tak – zejména adoptivní matka. Grace připadalo, že se Catalina cítí tak trochu vinna, že se Peach stane jejím dítětem. „Můžeme zařídit návštěvy,“ řekla jednou, když se sešli v advokátní kanceláři pro adopce, „nebo vám pošleme fotografie. Uděláme cokoli, co vám bude vyhovovat, Grace.“

Ale poté, co se Peach – Milly – narodila, už si Grace tolik nevěřila. Neuměla si představit, že by ji znovu viděla a nevzala si ji zpátky. Hned jak ji přivedla na svět, stoupl jí adrenalin tak, jak to podle ní zažívali jen olympijští atleti. Byla připravena přiskočit, vzít ji do náruče a běžet s ní jako zadák v americkém fotbale až ke koncové zóně. Snad by s ní zvládla uběhnout i maraton. Děsilo ji vědomí, že by ji už nedokázala vrátit.

Nepamatovala si, jak Peach – Milly – Danielovi a Catalině předávala. V jednu chvíli ji měla v náručí, a v příští už byla pryč, odvezena cizími lidmi jako dcera někoho jiného a pro ni navždycky ztracena.

Její tělo si ale všechno pamatovalo. Přivedlo Peach na svět, a když se Grace vrátila domů z porodnice, truchlilo pro ni. Zamkla se v pokoji a zkroutila se bolestí. V pěstí svírala jednu z Peachiných přikrývek, bořila do ní tvář a štkala tak bolestně, že své vzlyky cítila až na prsou a v srdci, jako by ji měly zevnitř rozervat. Nebyla to bolest, jaké by se zbavila sama nebo jaké by ji zbavil lékař. Její tělo se svíjelo na posteli tak, jak to nezažila ani v době, kdy měla porodní bolesti, ani tehdy, kdy byla ze všeho zmatená. Prsty u nohou se jí kroutily a ruce zdřevněly. Porodila Peach, ale teď měla pocit, že ji nadobro opustila. Přerвала společné pouto a nechala ji odvézt.

Zůstávala zavřená v pokoji. Bylo to už deset dní, co ji ztratila z očí.

Po dvou týdnech samoty sešla ze svého pokoje do přízemí a vyrušila rodiče u snídani. Oba na ni zírali, jako kdyby ji nikdy předtím neviděli. Grace č. 3 („tentokrát bez dítěte!“) byla tady, rozhodnutá zůstat.

A pak vyslovila něco, čeho se od chvíle, kdy se před šestnácti lety narodila, rodiče obávali a co nechtěli slyšet. Na rozdíl od rodičů spolužaček pro ně nebylo nejhorší noční můrou žádné „Jsem těhotná“ nebo „Došlo k nehodě“. Do konce ani „Praskla mi plodová voda“.

Stála v přízemí se splasklým břichem a rozčuchanými vlasy a do ticha pronesla: „Chci najít svou skutečnou matku.“

Odjakživa věděla, že je adoptovaná. Rodiče se s tím nikdy netajili, ale ani o tom nemluvili. Prostě to tak bylo.

U stolu při snídani sledovala matku, jak bezděčně šroubuje víčkem od sklenice s arašídovou pomazánkou sem a tam. Když to udělala potřetí, otec se natáhl a vzal ji od ní. „Měli bychom uspořádat rodinnou sešlost,“ řekl, zatímco matka sahala po papírovém kapesníku.

Když měli rodinné setkání naposledy, Grace jim sdělila, že je těhotná. Kdyby to věděli, patrně by žádné nepořádali.

„Dobrá,“ řekla Grace. „Dneska?“

„Zítra,“ dodala si matka konečně odvahy. „Dnes mám schůzku a taky...“ podívala se na otce, „... taky nějaký papírování.“

Mezi Grace a jejími rodiči panovala nepsaná dohoda: pokud by se zeptala, řekli by jí o jejích biologických rodičích všechno, co vědí. Několikrát se stalo, že byla zvědavá – například když se v hodině biologie v prvním ročníku učili o DNA nebo když ve druhém zjistila, že Alex Peterson má dvě matky. Tehdy uvažovala, jestli by dvě matky nemohla mít i ona. Teď to ale bylo jinak. Věděla, že někde na světě je žena, která nejspíš trpěla (a stále trpí) tak jako ona teď. Setkání s ní by jí Peach zpátky nevrátilo, nanejvýš jen zacelilo citové trhliny, které hrozily, že ji rozervou na kusy. Ale aspoň by se něco dělo.

Potřebovala se znovu k někomu připoutat.

Rodiče toho o její matce věděli jen velmi málo. Grace to vůbec nepřekvapovalo. Adoptce byla soukromá a proběhla přes právníky. Matka se jmenovala Melissa Taylorová. Její rodiče se s ní nikdy nesetkali. Melissa o setkání s nimi nestála.

Neexistovala žádná Melissina fotografie, neexistovaly otisky prstů, dopis ani jakákoli jiná stopa – jen podepsaný soudní dokument. Jméno bylo natolik běžné, že se Grace obávala, že by mohla na Googlu hledat celé hodiny, a stejně

by si nepomohla. Skoro se zdálo, jako kdyby Melissa nechtěla, aby ji našli. „Poslali jsme jí přes právníka dopis,“ řekla matka a podala jí tenkou obálku. „Hned potom, co jsme si tě přivezli domů. Napsali jsme jí, jak jsme jí vděční, ale dopis přišel zpátky.“ Nepotřebovala k tomu dodávat víc. Grace viděla červené razítko přetínající bílý papír: „Vráceno odesílateli“.

Právě když se jí začalo zmocňovat nové, zvláštní (a snad ještě horší) zoufalství, že ve skutečnosti neexistuje žena, která ji chce, touží po ní tak jako ona po Peach, hluboce trpí, cítí úzkost a chce se o ní cokoli dozvědět, rodiče jí oznámili něco, co okamžitě překrylo černou díru, která se ji chystala pohltit.

„Grace,“ pronesl otec obezřetně, jako by jeho hlas mohl způsobit ničivý výbuch. „Máš sourozence.“

Poté, co se v koupelně pro hosty vyzvracela, natočila si do sklenice vodu a vrátila se ke stolu. Když viděla znepokojení v matčině tváři, přejel jí mráz po zádech.

Rodiče volili pro tenhle příběh opatrná – a očividně nacvičená – slova. Joaquin byl její bratr. Když se Grace narodila, byl mu rok. Pár dní poté, co si ji rodiče přivezli domů, byl svěřen do ústavní péče. „Ptali se nás, jestli se nechceme postarat i o něj,“ vysvětlila matka. Ještě teď, po šestnácti letech, viděla v její tváři lítost a vrásky, které jí Joaquin nadělal. „Ale ty ses právě narodila a my nebyli na dvě děti připravení. Navíc tvoji babičce zrovna určili diagnózu...“

Grace tuhle část příběhu znala. Babička Glorii Grace, se kterou ji pojilo stejné jméno, stanovili diagnózu čtvrtého stadia rakoviny slinivky břišní měsíc před jejím narozením. Zemřela těsně po jejích prvních narozeninách.

„Nejlepší a zároveň nejhorší rok,“ popsala ho mezi řečí matka. Grace věděla, že by se neměla moc ptát.

„Joaquin,“ zopakovala teď Grace, jako by to slovo pře-
valovala v ústech. Uvědomila si, že o Joaquinovi předtím
nevěděla a jeho jméno dosud nevyslovila.

„Řekli nám, že ho umístili do pěstounské rodiny, která se
ho chystala adoptovat,“ dodal otec. „Ale to je všechno, co
o něm víme. Snažili jsme se o něm něco zjistit... ale bylo to
komplikované.“

Grace přikývla. Všechno pochopila. Kdyby byl její život
film, v tu chvíli by orchestr zahrál tuš. „Říkali jste *sourozen-
ce*? Množné číslo?“

Matka přikývla. „Hned potom, co Gloria Grace“ – nikdo jí
jinak neřekl – „umřela, zavolal nám ten samý právník, který
nám tě pomohl získat. Bylo tu ještě jedno dítě, děvče, ale
nemohli jsme...“ Podívala se znovu na otce, aby jí pomohl
přemostit prázdné místo mezi slovy. „Nemohli jsme, Gra-
ce,“ zopakovala matka. Hlas jí zadrhával, než si odkašlala.
„Během dvaceti minut ji adoptovala jiná rodina. Máme od
ní informace. Dohodli jsme se, že jakmile bude jedna z vás
chtít kontaktovat druhou, dáme si vědět.“

Posunuli k ní po stole lístek s e-mailovou adresou. „Jme-
nuje se Maya,“ řekl otec. „Je jí patnáct. Včera večer jsme zašli
za jejími rodiči, aby s ní promluvili. Kdybys jí chtěla napsat
mail, čeká na to.“

Toho večera si Grace sedla k notebooku a pokusila se vymy-
slet, co Maye napíše. Kurzor nepřestával blikat.

Milá Mayo, jsem tvoje sestra.

Ne. Moc vlezlé.

Ahoj Mayo, rodiče mi o tobě právě řekli. No teda!

Po přečtení téhle věty by si Grace nejradši jednu vrazila.

~~Ahoj Mayo, jak se máš? Vždycky jsem chtěla sestru a teď ji mám.~~

Grace měla pocit, že si bude muset najmout někoho, kdo by to napsal za ni.

Nakonec po téměř půlhodině psaní, mazání a opětovného psaní zplodila něco, co vypadalo rozumně.

Ahoj Mayo,
jmenuju se Grace a zrovna jsem zjistila, že máme společnou biologickou matku. Moje máma s tátou mi o tobě dneska řekli. Musím přiznat, že jsem trochu v šoku, ale zároveň natěšená. Řekli mi, že už o mně víš, a tak doufám, že tě moc nepřekvapí, až dostaneš tenhle mail. Nevím, jestli ti rodiče řekli o Joaquinovi. Mohl by to být i tvůj bratr. Nebylo by fajn, kdybychom se ho společně pokusily najít?

Rodiče mi taky řekli, že bydlíš půl hodiny odsud, tak bychom mohly zajít na kafe nebo tak něco. Pokud mě budeš chtít vidět, i já tě ráda poznám. Ale netlačím na pilu. Vím, že to celé může vypadat hodně podivně.

Doufám, že od tebe brzy dostanu zprávu.

Grace

Přečetla to třikrát a pak klikla na „Odeslat“.
Teď mohla jenom čekat.

MAYA

Když byla Maya malá, jejím oblíbeným filmem byla disneyovská verze knihy *Alenka v říši divů*. Milovala představu, jak zničehonic spadne do králíčí nory, jak se ocitne na naprosto nečekaném místě, a – pochopitelně – také představu, že malý bílý králík nosí vestičku a brýle.

Její absolutně nejoblíbenější scénou byla ta část, kdy Alenka vyrostle příliš na to, aby se do domu bílého králíka vešla. Nohy a ruce rozbijí sklo oken a vylezou ven a hlava prorazí střechu, zatímco lidé kolem ječí a vriskají. Tuhle část filmu přímo milovala. Nutila rodiče, aby ji neustále přetáčeli, a smála se na celé kolo při představě, jak se střecha zborčí a znovu sama postaví.

Ted, když spolu rodiče sváděli boj, domovní zdi se zdály příliš těsné a ona si přála, aby mohla rozbít skla v oknech a utéct, už se představa zborceného domu nezdála tak zábavná.

Maya si vlastně nepamatovala, kdy se spolu rodiče nehádali. Když byly se sestrou Lauren mladší, vše se odehrávalo za zavřenými dveřmi – tlumená slova a ráno u snídaně škrobené úsměvy. Během let ale tichá slova postupně nabývala na hlasitosti. Měnila se ve výkřiky a nakonec v řev.

Řev byl to nejhorší. Byl pronikavý a ostrý, byl to ten druh hluku, který vás nutí zacpat si uši a rvát taky.

Nebo utéct a někam se schovat.

Maya a Lauren volily to druhé. Maya byla o třináct měsíců starší než Lauren, a tak za ni cítila odpovědnost. Obvykle popadla dálkový ovladač televize a zesilovala zvuk tak dlouho, až nebylo snadné říct, co je hlasitější a kdo vlastně chce tuhle zvukovou bitvu vyhrát. „Nemohla bys ztlumit tu televizi?“ zajčel otec několikrát po sobě. Nebylo to od něj fér. Zesílila zvuk jen proto, že on sám byl příliš hlučný.

Teď jim bylo patnáct a čtrnáct.

Hádky rodičů byly hlasitější než kdy předtím.

Pořád pracuješ! Pořád pracuješ, místo abys...

Dělám to pro tebe! Pro naše děvčata! Pro naši rodinu! Proboha, chceš všechno, a když se ti to snažím dát...

Maya už byla dost stará na to, aby chápala, že spoustu ostrých slovních potyček má na svědomí víno. Sklenice před obědem, dvě až tři při obědě a další, když byl otec v práci. Nikdy sice neviděla v kontejneru na tříděný odpad jedinou prázdnou láhev, zato police ve spižírně byly napěchované těmi plnými. Uvažovala, před kým vlastně matka důkaz své slabosti schovává – před dcerami, manželem, nebo sama před sebou?

Kdyby to matku uklidnilo, uspokojilo a *uspalo*, nechala by ji vypít třeba tři *láhve* za večer.

Ale víno sloužilo rodičům jen k tomu, aby je nakoplo jako auta před závodem a nechalo je túrovat plyn tak dlouho, dokud se závod neodmávne, a pak frrrnk! A jsou pryč. Maya a Lauren se naučily držet stranou. Hledaly bezpečí ve svých pokojích nebo u kamarádek. Někdy dokonce zalhaly, že jdou ke kamarádkám, ale schovaly se na zahradě za domem a vyčkaly, až bude vzduch čistý. Hádky jejich rodičů

nebyly divoké, ale slova dokázala zničit víc než rána sklenicí o zeď a způsobit větší bolest než úder pěstí do zubů.

Měli na to svou šablonu, kterou nebylo těžké vysledovat. Maya si byla jistá, že by jim dokonce dokázala jejich hovory sama předepisovat. Sotva na sebe začali křičet, vždycky trvalo zhruba čtvrt hodiny, než matka obvinila otce, že má milostný poměr. Maya nevěděla, jestli je to pravda, nebo ne – a vlastně se o to ani moc nestarala. Ať má, pokud se tak cítí šťastný. Měla podezření, že kdyby to byla pravda, matka by byla nadšená. Jako běžec, který konečně po desetiletích vyhrál závod.

Žabilo by tě být doma před osmou večer? Vážně? Žabilo by tě to?

Dobrá. Připomeň mi: Kdo chtěl předělat kuchyň? Myslíš, že se zaplatí sama?

Klepání na dveře ji přimělo zvednout hlavu. Napůl očekávala, že to bude Claire, i když věděla, že to není možné. Chodila s Claire pět měsíců. Její náruč byla bezpečnějším a lepším místem než všechny skryše světa. Claire představovala bezpečí. A – jak Mayu nejednou napadlo – vzbuzovala pocit domova.

Místo ní stála ve dveřích Lauren. „Hele,“ ozvala se, když Maya otevřela, „můžeš na chvíli?“

„Jasně,“ přikývla Maya.

V určitou chvíli, Maya si přesně nebyla jistá kdy, jejich hovory postupně přešly z nevázaného vtipkování k šepotu o důvěrnostech, pak ke krátkým větám a nakonec k odpovědím o jednom nebo dvou slovech. Třináct měsíců věkového rozdílu je od sebe oddělovalo jako propast, která se s každým dalším měsícem prohlubovala.

Maya vždycky věděla, že je adoptovaná. Vzhledem k rusovlasým rodičům to bylo zcela zjevné. Když byla malá a matka ji večer chtěla uspat, vyprávěla jí příběh o tom, jak si ji

vzali domů z porodnice. Slyšela ho snad tisíckrát, ale nikdy se jí neomrzela. Matka byla dobrá vypravěčka (na vysoké škole byla rozhlasovou DJkou), pokaždé přidala nějakou sentimentalitu a přehnané gesto o tom, jak byli vyděšení, když měli Mayu poprvé posadit do auta, a o tom, jak předtím v obchodním domě vykoupili skoro všechny lahvičky dezinfekčního prostředku na ruce.

Maya měla nejraději konec. „A pak,“ řekla matka, přetáhla přes ni přikrývku a urovnala ji, „jsi s námi přijela domů. Tam, kam patříš.“

Zpočátku se zdálo, že nijak nevádí, že je Maya adoptovaná a Lauren ne. Byly prostě sestry. Ale pak jí to vysvětlily cizí děti.

Děti dokážou být pěkní hajzlíci.

„Asi by si tě nevzali, kdyby se Lauren narodila první,“ vysvětlila jí jednou při obědě její nejlepší kamarádka ze třetí třídy Emily Whitmorová. „Lauren je *biologická*,“ řekla – použila slovo, které ji nejspíš někdo naučil – „a ty ne. To je *fakt*.“ Maya nedokázala vymazat z paměti Emilyin výraz v obličejí, když jí onen „fakt“ vysvětlovala – i to, jak měla nutkání upravit svou osmiletou pěstí její drobnou samolibou tvář k nepoznání. Emily byla až příliš otevřená, a nejspíš proto neměla ani teď mezi studentkami druhého ročníku střední školy moc kamarádek. (Povýšený výraz ve tváři jí zůstal a Maya měla pokaždé sto chutí ji do ní udeřit.)

V jednom ale měla Emily pravdu. Tři měsíce poté, co si rodiče vzali Mayu z porodnice domů, matka zjistila, že je těhotná s Lauren. Skoro deset let se pokoušeli mít alespoň jedno dítě a teď byli *požehnáni* rovnou dvěma.

Tohle slovo by Maya nikdy nepoužila.

„Kterápak z vás je adoptovaná?“ ptali se občas lidé jí i Lauren, což obě dívky přehlížely. Zpočátku tomuhle špatnému

vtipu nerozuměly. Maya ho pochopila mnohem dřív než Lauren. Musela. Byla jediná, kdo se vyjímal, jediná, kdo neměl bledou, pihatou pleť a rusé vlasy s jantarovým odstínem – jediná bruneta, tmavá poskvrna rodinných fotografií rozvěšených podél schodiště.

Když se rodiče hádali, Maya si občas představila, jak zapaluje jejich vlastní dům, a myslela na to, jak rodinné portréty na schodišti polévá benzínem.

V pěti letech zjistila, že je jiná. Když na ni ve školce přišla řada, aby se stala Hvězdou týdne, všechny děti se jí vyptávaly, proč je adoptovaná, kde je její „opravdová máma“ a jestli ji rodiče nedali někomu jinému proto, že zlobila. Nikdo se nezeptal na jejího oblíbeného domácího mazlíčka, želvu Scooch, nebo zamilovanou příkrývku, kterou jí upletla prababička Nonie. Rozplakala se, aniž byla schopná vysvětlit proč.

Přesto své rodiče milovala – navzdory zoufalství, které ji občas děsilo.

Někdy snila o těch, kteří se jí vzdali. O tom, jak se probouzí a utíká před hnědovlasými lidmi bez tváří, kteří po ní vztahují ruce, a ona je celá propocená, jak se jim snaží uniknout. Její rodiče byli – když odhlédneme od vína, hádek a tíživé „dospělosti“ kuchyňských renovací a splátek hypotéky – hodní lidé. Velmi hodní. Hluboce a bezvýhradně ji milovali, nicméně Maya si všimla, že knihy o výchově, které čtou, se týkají výhradně osvojených, a nikoli vlastních dětí. Trávili tolik času snahou dát jejímu životu normální průběh, že si Maya občas připadala všelijak, jen ne normálně.

Udělala Lauren místo na posteli. „Tak co máš?“

„Úkol z matiky,“ řekla Lauren. Ve srovnání s Mayou byla v matematice hodně slabá. Sice je od sebe dělil jen rok, ale

Maya byla v hodinách matematiky o tři roky napřed. „A co děláš ty?“

Maya ukázala směrem ke svému notebooku. „Píšu sloh.“
„Aha.“

Přesně řečeno, *pracovala na něm*. To znamenalo, že právě v danou chvíli na něm nedělá. Pracovala na něm týden a hotov měl být za tři dny. Věděla, že učitelka jí ho pochválí. Učitelé Mayu milovali. Dokázala si je omotat kolem prstu, a tak často dostávala extra body bez toho, aby musela něco dělat. Kromě toho se nezdálo, že by svět čekal se zatajeným dechem na to, až si přečte pojednání o významu *Spoon River Anthology*, sbírky epitafů ve volném verši od Edgara Lee Masterse z roku 1915.

Místo toho si na počítači povídala s Claire.

Claire k nim na školu nastoupila v březnu. Maya si do teď pamatovala, jak se procházela po trávníku před hlavním vchodem s batohem na rameni místo na zádech, jak ho v areálu školy nosili všichni ostatní.

Hned si ji oblíbila.

Líbilo se jí, že i když měla na nehtech vždycky, úplně vždycky sloupaný lak, neměla nikdy roztřepené konečky vlasů. Líbilo se jí, že sice nikdy neměla stejné ponožky, ale zato nosila ty nejlepší boty. (Toužila po jejích botách značky Dr. Martens a štválo ji, že má nohu o dvě čísla větší než Claire.)

Ráda cítila Claiřinu ruku ve své, Claiřina plet jako by byla tou nejjemnější a nejvíc elektrizující věcí, jaké se kdy dotkla. Milovala Claiřin smích (byl hluboký a zněl jako hlas husy, které právě někdo kroutí krkem), její ústa i způsob, jakým si uhlazovala vlasy, jako by to bylo něco křehkého a drahocenného.

Donedávna byla zvyklá trávit svůj život jinak – snahou přijít na to, kam vlastně patří. Teď chtěla být s Claire.

Zdálo se jí, jako by obě celý život čekaly, až jedna najde druhou.

Mayiným rodičům – protože nebyli zastaralí dinosauři – nevadilo, že je Maya na holky. Nejenže jim to nevadilo – byli na to svým způsobem hrdí. Otec si dokonce nalepil na auto samolepku s duhou, což v sousedství vyvolalo pohoršení, než mu Maya opatrně vysvětlila, že samolepka s duhou na autě obvykle znamená, že dotyčný je gay, a že sousedé nejspíš pojali mylné představy.

Udělali velkorysé gesto. Darovali peníze asociaci PFLAG – největší americké organizaci sdružující rodiny a jedince s lesbickou a homosexuální orientací – a ona s tátou se zúčastnili běhu na deset kilometrů, který PFLAG pořádá. Maya měla veškerou podporu, jakou potřebovala, a byla za to vděčná. Jen si občas přála, aby rodiče věnovali pozornost spíš svému vlastnímu vztahu, než aby se zaměřovali na ten její.

Dole bouchly dveře a Lauren nadskočila. Maya si toho hned všimla.

Chceš vůbec vidět své dcery?

Jak se odvažuješ říct mi něco takového?

Ani ses Mayi nezeptala...

Dívky pohlédly jedna na druhou.

„Už ti od tý holky něco přišlo?“ zeptala se Lauren.

Maya zavrtěla hlavou. „Ne.“

Předchozího večera ji rodiče ohromili – poprvé za celé měsíce je viděla spolu doma, kdy se na sebe nehněvali – a tehdy jí řekli o dívce jménem Grace. Byla to Mayina nevlastní sestra, která žila s rodiči asi dvacet minut jízdy od jejich domu. Vypadalo to, že Grace se poprvé v životě zeptala na svou biologickou rodinu. Byl tu ještě chlapec, její předpokládaný nevlastní bratr jménem Joaquin, ale nezdálo

se, že by někdo věděl, kde je. Byl jako klíč, který někdo někam založil. „Nebude vadit, když dáme Grace tvou mailovou adresu?“ zeptal se otec.

Maya jen pokrčila rameny. „Ne. V pohodě.“

Vlastně to nebylo v pohodě. Ale nevěřila, že by zvládli být kvůli ní silní. Sotva byli schopni vydržet spolu. Kolik energie jim asi tak zbylo pro ni? Nechtěla před nimi plakat, vyptávat se ani jim dovolit nahlédnout do svého nitra. V duchu jim nevěřila – zvlášť když se občas chovali jako sloni v porcelánu. Musela si držet odstup, ten znamenal alespoň nějaké bezpečí.

Minulou noc měla ošklivou noční můru. Ve snu se po ní natahovali vysocí tmavovlasí lidé a snažili se ji vytáhnout ven oknem v jejím pokoji. Když se probudila, ztěžka dýchala a ruce se jí trásly tak, že ani nedokázala napsat Claire textovku. Uvažovala, co je děsivější – cizí lidé, kteří se ji snaží nechat zmizet, nebo to, že si není jistá, jestli opravdu chce, aby se jim to nepodařilo?

Už neusnula.

Žnáš Mayu. Sama ti nic neřekne, musíš se jí zeptat. Není jako Lauren! Kdybys s nimi strávil aspoň nějaký čas...

Mayu neděsilo, že je adoptovaná, ale v podobných chvílích byla ráda, že s těmi lidmi není biologicky spřízněná. (*Dobře ti tak, Laur*, pomyslela si občas, když byly hádky příliš hlasité a příliš blízko.) Bylo snazší představit si svět, kde s ní mohl být spřízněný doslova kdokoli. Občas se jí ale takový svět zdál příliš velký a začala mít pocit, že není připoutaná k nikomu a že je jako pták, který všem odlétá. Chtěla sáhnout po Claiřině ruce, pevně ji sevřít a nechat se stáhnout zpátky na zem.

„Myslíš, že se rozvedou?“ zeptala se jí Lauren před několika měsíci poté, co otec odešel z domu a matka je ani nepřišla

zkontrolovat. Té noci spaly na jedné posteli – od doby, kdy byly malé, nic takového neudělaly.

„Nebud hloupá,“ řekla Maya, ale ta myšlenka ji udržela vzhůru celou noc. Kdyby se rodiče rozešli, koho by si vybrali? Lauren byla jejich „biologické“ dítě, jak prohlásila Emily Whitmorová. A Maya ne.

Byla to očividně směšná představa.

I když...

Poté, co se té noci všichni vrátili nahoru do patra a Lauren odešla do svého pokoje a zavřela za sebou, napsala Maya Claire textovku, protože předpokládala, že už nebude na telefonu (moji rodiče se určitě chystají rozvést lol), a lehla si do postele. Nemohla usnout.

Ve tři v noci všechno vypadá horší. Tak to prostě je.

Náhle jí zapípal telefon. Bylo to upozornění na nový e-mail ve schránce. Někde četla, že s každou minutou, kterou člověk stráví v posteli s telefonem, ztrácí hodinu spánku. Je to nesmysl, pomyslela si tehdy – ale teď tomu uvěřila.

Sestra, stálo v předmětu e-mailu.

Nebyl od Lauren.

Otevřela ho.

JOAQUIN

Joaquin měl nejradši časná rána.

Měl rád růžovou oblohu, která pomalu přecházela do žluté a pak do modré, když bylo jasno. Pokud nebylo, měl rád mlhu, která zahalila město jako příkrývka a vinula se přes pahorky a dálnice, tak hustá, že by se dala krájet.

Měl rád taková ta klidná rána, kdy se mohl projíždět ulicí na skateboardu bez obav, že bude muset uhýbat loudajícím se turistům nebo batolatům, co nestřeženě utekla z dohledu rodičů. Byl rád sám, bez lidí kolem. Takovou samotu si vybíral nejčastěji. Být úplně sám bylo příjemnější než být sám a přitom obklopen lidmi. Cítil se tak do chvíle, než se zbytek světa začal probouzet, skutečnost nabyla konkrétní podoby a mlha se ve slunečním světle rozplynula.

Naklonil se na stranu a vyrazil z kopce ke galerii. Kolečka na jeho skateboardu byla nová – dárek „jen tak“ od jeho osmnáctých pěstounů.

Mark a Linda byli hodní lidé. Jeho pěstouny byli už skoro dva roky a Joaquin je měl rád. Linda ho učila, jak řídit jejich starou dodávku, a ani jí nevadilo, že při tom promáčkl dveře. Mark ho minulé léto vzal na několik baseballových zápasů. Seděli vedle sebe a mlčky sledovali utkání. Kdykoli rozhodčí

rozhodl ve prospěch jejich týmu, pochvalně pokývali hlavami. „Je fajn vidět na utkání tátu se synem pohromadě,“ řekl jim jeden postarší muž na konci zápasu. Když se otec usmál a objal ho kolem ramen, Joaquin zrudl. Najednou se cítil, jako by měl horečku.

O svém předchozím životě toho mnoho nevěděl. Když mu byl rok, matka ho svěřila do pěstounské péče. Ze svého rodného listu, který jednou viděl, se dozvěděl jen tolik, že se jmenovala Melissa Taylorová a že otcovo příjmení bylo Gutierrez. Ale pak tu bylo nejméně deset sociálních pracovníků a Melissina dlouho nedořešená rodičovská práva. Když byl malý, nikdy ho nenavštívila. Joaquin občas uvažoval, jestli není nejhorší dítě na světě, když za ním ani jeho vlastní matka nechce přijít.

O svém biologickém otci nevěděl nic kromě jeho příjmení. A taky se stačilo podívat do zrcadla a hned bylo jasné, že jeho záhadný otec není běloch. „Vypadáš jako Mexičan,“ řekl mu jeden z jeho nevlastních bratrů poté, co se mu Joaquin svěřil, že neví, odkud pochází. A nikdo to nikdy nepopíral. Prostě to tak bylo. Byl Mexičan.

Jeho pěstouni byli dobří i špatní, stejně jako jejich rodiny. Jedna z pěstunek jednou ztratila nervy a uhodila ho do hlavy dřevěným kartáčem na vlasy. V tu chvíli se cítil jako postavy v kreslených pohádkách, co jim běhají nad hlavou hvězdičky. Postarší pár pěstounů mu z důvodů, kterým nerozuměl, přivazoval levou ruku a nutil ho, aby všechno dělal pravou (nefungovalo to, pořád byl levák). Jiný pěstoun ho s oblibou mačkal na krku tak, jako by mu chtěl rozdrtit obratle, Joaquin na to nikdy úplně nezapomněl. Další pěstouni skladovali jeho jídlo ve spižírně na zvláštní polici, hned pod prémiovými cereáliemi pro své biologické děti.

Pak tu ale byla také pěstounka Juanita, která ho hladila po vlasech a říkala mu *cariño*, když měl jednou v zimě střevní chřipku. Evelyn, která na dvoře za domem pořádala pro děti bitvy s míčky naplněnými vodou a večer mu zpívala píseň o třech malých kuřátkách, choulících se a usínajících pod matčinými křídly. A Rick, který mu koupil sadu olejových barev, protože měl za to, že je „po čertech talentovaný“. (O půl roku později, když toho Rick hodně vypil a pustil se do pěštní potyčky se sousedem, musel Joaquín pěstounský domov – a s ním i své barvy – opustit. Z toho se ještě úplně nedostal.)

Poslední byli Mark a Linda. Chtěli Joaquína adoptovat.

Večer, když seděl za kuchyňským stolem a montoval si na svůj skateboard nová kolečka, se posadili proti němu a vzali se za ruce. Joaquín hned věděl, že mu oznámí, že musí odejít. Stalo se mu to předtím už mnohokrát, takže tuhle situaci dobře znal. Následovaly výmluvy, omluvy, a někdy dokonce slzy (nikdy ovšem ne ty jeho), pokaždé to ale skončilo stejně. Sbalil si pár svých věcí do pytle a čekal, až ho jeho sociální pracovnice vyzvedne a odveze jinnam. (Jednou mu přinesla opravdový kufr, který ale v novém domově zničily dvě jiné děti, když se o něj popraly. Dával přednost pytli, protože v takovém případě neměl co ztratit.)

„Joaquine,“ začala Linda, ale Joaquín ji přerušil. Měl ji rád a nechtěl, aby jeho poslední vzpomínka na ni byla plná zbytečných výmluv a planého uklidňování.

„To je dobrý,“ řekl. „Zvládnou to. Jen – je to kvůli těm dvěřím od auta? Spravím je.“ Nebyl si jistý, jak by to dokázal – výpomoc v galerii z něj milionáře neudělá, a navíc neměl sebemenší představu, jak spravit promáčkklé dveře. Ale od čeho je YouTube?

„Počkej, co to říkáš?“ nechápala Linda. Mark si přisunul židli blíž k Joaquinovi, který se stáhl do sebe. „S autem si nelam hlavu, miláčku. O tom s tebou mluvit nechceme.“

Joaquin zřídka cítil takový zmatek. Naučil se předvídat, co lidé udělají, a pokud jejich chování nedokázal uhodnout přímo, věděl, jak je k potřebnému jednání vyprovokovat. Mark a Linda, oba terapeuti, ho naučili rozpoznat obranný mechanismus. A Joaquinovi došlo, že teď promluvil přesně jako někdo, kdo obranný mechanismus nikdy předtím nepotřeboval. Jenže Linda neřekla žádnou z vět scénáře, který už znal nazpaměť.

Mark se k němu naklonil, položil mu ruku na předloktí a jemně ho stiskl. To Joaquina nijak nezaskočilo – věděl, že Mark by mu nikdy neublížil. A kdyby se o to náhodou pokusil, Joaquin měl oproti němu asi deset centimetrů a dobrých dvanáct kilo navrch, takže by to byl tvrdý souboj. Spíš cítil, že ho Mark chce uklidnit.

„Kamaráde,“ oslovil ho, „tvá mat... Linda a já jsme si s tebou chtěli promluvit o něčem důležitém. Jestli proti tomu nic nemáš, rádi bychom tě adoptovali.“

Linda při těch slovech pokyvovala hlavou a oči jí zářily. „Máme tě moc rádi, Joaquine. Jsi jako náš syn. Neumíme si představit, že by to tak nebylo napořád.“

Hučení v hlavě Joaquinovi málem způsobilo závrať. Když shlédl na kolečka skateboardu, uvědomil si, že skoro necítí ruce. Podobný pocit už jednou měl. Když mu Mark s Lindou řekli (jen tak mimochodem), že jim – jestli chce – může říkat mami a tati.

„Samozřejmě jen když *budeš chtít*,“ zdůraznila tehdy Linda. I když k němu stála zády, slyšel, jak se jí třese hlas.

„Je na tobě, jak nám budeš říkat, kamaráde,“ ozval se Mark z kuchyně, kde zíral do svého notebooku. Joaquin

si všiml, že neprochází webové stránky, jen pořád dokola roluje tou samou shora dolů a zdola nahoru.

„Oukej,“ řekl. Toho dne u večere předstíral, že ignoruje jejich zklamané obličej, když Lindu oslovil jménem, jako by ráno k ničemu nedošlo.

Nikdy nikomu neříkal mami nebo tati. Používal buď křestní jména, nebo – v rodinách, kde panovala přísnější pravidla – oslovení *pane* a *paní*. Na rozdíl od jiných osvojených dětí neměl žádné prarodiče, tety, strýce, sestřenice ani bratrance.

Lindě a Markovi opravdu chtěl říkat mami a tati. Tolik to chtěl, že dokonce cítil, jak se mu ta nevyřčená slova derou z hrdla. Nebylo by těžké je vyslovit, učinit pěstouny šťastnými a konečně být dítětem s mámou a tátou, kteří se o něj starají.

Ale nešlo jen o ta dvě slova. Joaquin věděl, že pokud by je vyslovil, změnila by ho. Jakmile by je jednou vypustil z úst, musel by je vyslovovat po celý zbytek života. Věděl, že se lidé můžou klidně změnit. Věděl, že dokážou něco jiného říkat a něco jiného dělat. *Nemyslel si*, že by mu Linda a Mark něco takového udělali, ale ani neměl zájem to zjišťovat. Jednou se odvážil při odpolední hodině matematiky ve druhé třídě říct *mami* své učitelce, jen aby pocítil, jak mu to bude znít v uších. Ostatní děti ale daly najevo své rozpaky tak prudce a nevybíravě, že ještě po letech, když si na to vzpomněl, ho pokaždé polilo horko.

Ale to byla jen chyba. Oslovovat záměrně mami a tati Lindu a Marka by znamenalo, že by se od té chvíle jeho srdce proměnilo v křehkou nádobu, kterou by šlo sotva spravít, kdyby ji někdo rozbil. A to už by sám sobě znovu neudělal. Ještě se mu nepodařilo všechno si srovnat v hlavě a v jeho srdci nadále zůstávala prázdná místa, studená jako led.